

бычливо момче не можѣше освѣиъ да привлече любовьтж и пріятелството на всинца... Но казвать у дома чи не треба да ся покажатъ въ началото всичкитѣ домашни грижи и тяготы... Но азъ не зная защо ти говоря за тія работы, Марійке; ты не разбирашъ нищо отъ тѣхъ;

— Напротивъ, Германе; азъ зная чи вый отивате да ся ожените; мама ми го казѣ, като ми препорѣчи въ сѣщото время да не говоря за тава никому, нито у дома, нито тамъ гдѣто отивамъ, и вый можете да бждете спокойны: никому нѣма нито думж да кажа.

— Ты ще направишъ добрѣ, защото това еще не е свършено и може бы да не угодя на женѣтж, за коѣхто предлежи.

— Треба да ся надѣете за противното, Германе. Чи по коѣх ли причинѣ пакъ да ѣ не угодите?

— Кой знае? Имамъ три дѣца, а това е тежко за еднѣ женѣ, която не е имѣ майка!

— Това е истина, но вашитѣ дѣца не сѣ като други дѣца.

— Чини ли ти ся?

— Тѣ сѣ хубавы като ангелчета, и така добрѣ отхранены щото не е възможно да ся намѣрятъ други толкозъ обычливы.

— Силвенъ не е до толкозъ за похвалѣ.

— Но той е и толкозъ мъничкѣ еще! клѣ-